



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Tomáše Kocourka, Ph. D., a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a Mgr. Jana Čížka ve věci

žalobců: a) M. P.
b) J. P.
oba bytem X
oba zastoupeni advokátem Mgr. Štěpánem Ciprýnem,
sídlem Rumunská 1720/12, Praha 2 – Nové Město

proti
žalovanému: Krajský úřad Středočeského kraje
sídlem Zborovská 81/11, Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 5. 2019, č. j. 067486/2019/KUSK,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 5. 2019, č. j. 067486/2019/KUSK, a rozhodnutí Městského úřadu ve Slaném ze dne 5. 1. 2018, č. j. MUSLANY/736/2018/SÚ, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobcům ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku na náhradu nákladů řízení částku 25 093,80 Kč, a to k rukám jejich zástupce Mgr. Štěpána Ciprýna, advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobci se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), odeslanou dne 5. 8.

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. R.

2019, domáhají zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto jejich odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu ve Slaném, stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“), ze dne 5. 1. 2018, č. j. MUSLANY/736/2018/SÚ (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým bylo rozhodnuto o umístění stavby – novostavby rodinného domu na pozemcích p. č. XA a p. č. XB v k. ú. L. U. S. a obci L. (dále jen „sporná stavba“) a bylo vydáno stavební povolení na spornou stavbu ve prospěch D. S. a L. S. (dále jen „stavebníci“).

2. Žalobci uvádí, že jsou vlastníky domu č. p. L. XC na pozemku p. č. XD v k. ú. L. (*správně: L. U. .S*) a obci L., a jsou proto přímými sousedy stavebníků. Jako takoví měli být od počátku stavebního řízení jeho účastníky, stavební úřad je však mezi účastníky řízení nezahrnul, a tudíž jim nedoručoval ani oznámení o zahájení řízení, ani následně vydané prvostupňové rozhodnutí. Žalobci tvrdí, že původně považovali spornou stavbu za tzv. černou stavbu a teprve ze sdělení stavebního úřadu ze dne 10. 12. 2018, č. j. MUSLANY/56308/2018/SÚ, zjistili, že byli v rámci stavebního řízení údajně opomenuti. Prvostupňové rozhodnutí podle svých slov napadli odvoláním z důvodu zkrácení jejich procesních práv v důsledku nezařazení mezi účastníky řízení, a protože tento postup považovali za záměrný, vznesli rovněž námitku podjatosti stavebního úřadu. Rovněž měli namítat, že stavebníkům dávali souhlas pouze s jiným záměrem, než jaký byl předmětem stavebního řízení, stejně jako to, že ze strany stavebníka dochází k tzv. stalkingu jejich dcery pozorováním ze stavby a obtěžující komunikací. Správní žalobou se žalobci ohrazují proti tomu, že se žalovaný nezaobíral v návaznosti na námitku stalkingu problematikou narušování soukromí žalobců spornou stavbou, v jejímž štítu je umístěno okno ve výšce 5,75 m nad terénem, přičemž stavební pozemek je situován 2-2,5 metru výše než sousední pozemek žalobců. V důsledku toho je stavebníkům umožněn neomezený výhled na celý pozemek žalobců včetně rodinného domu a zahrady s bazénem, čímž žalobci ztratili veškeré soukromí, které dříve měli, a nadto již (z hlediska občanskoprávního) docházelo k obtěžujícímu kontaktu vůči dceři žalobců. Ohledně práva na soukromí žalobci odkázali na rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 12. 3. 2010, č. j. 7 As 13/2010-145, a ze dne 23. 5. 2013, č. j. 62 A 22/2012-117 (*v tomto případě jde ve skutečnosti o rozsudek Krajského soudu v Brně, proti němuž byla rozsudkem NSS ze dne 30. 7. 2013, č. j. 4 As 97/2013-40, č. 2968/2014 Sb. NSS, zamítnuta kasační stížnost – pozn. soudu*), s tím, že sice chápou, že právo na soukromí není neomezené a do určité míry musí ustoupit oprávněným zájmům stavebníků, avšak v situaci, kdy sporná stavba na vyvýšeném pozemku značně převyšuje okolní zástavbu venkovského charakteru, v níž je obvyklá vyšší míra soukromí, vnímají možnost v podstatě neomezeného výhledu stavebníků na sousední pozemky jako značně nepřiměřený zásah do soukromí, zejména když jde o okno v pracovně, kde bude mít stavebník pravděpodobně pracovní stůl a bude vykonávat pracovní činnost, čímž bude narušování soukromí ještě intenzivnější. Stavební úřad může stavebníkům určit jako podmínku provedení sporné stavby, aby bylo štítové okno v pracovně nahrazeno střešními okny, čímž by nebyly nijak narušeny oprávněné zájmy stavebníka.
3. Žalobci dále namítají zmatečnost řízení, o jehož zahájení ani skončení nebyli vyrozuměni a svého práva na podání odvolání se museli složitě domáhat až u Ministerstva pro místní rozvoj (dále jen „MMR“), v důsledku čehož byli připraveni o možnost vznášet námitky. Za irelevantní pak považují skutečnost, že stavebníci původně chtěli stavbu jen ohlásit, jelikož stavební řízení je jiný procesní postup. Žalobci jsou také přesvědčeni o tom, že nepodepsali souhlas obsažený ve správním spise se zmenšeným nákresem stavby. Podepsali pouze

souhlas k provedení přípojky elektrické sítě tchánovi stavebníka a mají za to, že grafický návrh stavby byl později k tabulce s podpisy přitíštěn. Za tím účelem proto navrhli svědecký výslech konkrétních osob, jejichž podpisy listina obsahuje. Navíc podle žalobců i ten účastník, který projevil svůj souhlas, může podat námitky, jestliže se finální projekt liší od projektu, s nímž původně souhlasil. Žalobci také žalovanému vytýkají, že se nijak nevyjádřil k námitce podjatosti.

4. Žalovaný po rekapitulaci průběhu správního řízení ve shodě s odůvodněním napadeného rozhodnutí zdůraznil, že ve správním spisu je obsažen souhlas žalobců a dalších majitelů sousedních pozemků. Na první straně s 11 podpisy vlastníků sousedních pozemků (včetně žalobců) je zmenšená kopie situačního koordinačního výkresu č. C.1 projednávané stavby, včetně napojení stavby na všechny sítě a s označením sousedních pozemků a jejich vlastníků a na druhé straně souhlasu je zmenšená kopie výkresu č. D.1.1.2.-07 všech čtyř pohledů na projednávanou stavbu. Tvrdím, že žalobci souhlasili jen se stavbou elektropřípojky, se zabývat nemohl, neboť uvedená stavba byla projednávána v jiném řízení, ovšem toto tvrzení je v rozporu s obsahem správního spisu ve věci sporné stavby. Dále žalovaný uvedl, že stavba byla projednávána v územním řízení pouze z důvodu nedostatečného vyřešení napojení stavby na inženýrské sítě, jinak by předmětná stavba byla pouze ohlašována. Žalobci také neuvedli jediný rozdíl mezi dokumentací předloženou k ohlášení stavby a dokumentací ověřenou jako součást prvostupňového rozhodnutí – žalovaný přitom ověřil jejich totožnost. Žalovaný též odkázal na nutnost šetření oprávněných zájmů stavebníků, kteří nabyli práva v dobré víře. Žalobci byli podle žalovaného po dobu delší než 7 měsíců svědky provádění sporné stavby, přesto odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí podali až dne 21. 12. 2018 za situace, kdy stavebníci již provedli stavbu do stádia „hrubé stavby“. Tím podle žalovaného jednali v rozporu se zásadou, že právo patří bdělým (*vigilantibus iura skripta sunt*), a žalovaný k tomu citoval z rozsudku NSS ze dne 31. 1. 2008, č. j. 4 Ans 2/2006-127. K otázce tvrzeného stalkingu uvedl, že tuto otázku jsou oprávněny řešit jen orgány činné v trestním řízení. Opomenutí žalobců v průběhu prvostupňového řízení bylo způsobeno toliko administrativní chybou. Podjatost ve smyslu ustanovení § 14 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném do 31. 12. 2017 (viz čl. XLII bod 1 zákona č. 225/2017 Sb.; dále jen „správní řád“) v odvolání žalobců nebyla uvedena, proto se k ní žalovaný nevyjadřoval. Nakonec žalovaný uvedl, že nesouhlasí s tím, že by stavební úřad mohl stavebníkům uložit další podmínky ohledně provádění stavby (úpravy okna), neboť již nelze zasahovat do práv stavebníků stanovených pravomocným rozhodnutím o povolení stavby. Žalovaný proto navrhl zamítnutí žaloby.
5. V replice žalobci namítli, že jim nikdy nebyly předloženy pohledy všech čtyř stran sporné stavby, a proto ani nemohly být odsouhlaseny. Tvrdí-li žalovaný, že k tomu došlo, pak by měl předložit originál plánu pohledů s podpisy žalobců na téže straně. Žalobci mají k dispozici kopii tabulky, v níž vyjadřovali souhlas se stavbou elektropřípojky, a i laik pozná, že naprosto totožná tabulka byla později přiložena k projektové dokumentaci pro stavbu sporného domu. Žalobci tak nesouhlasili ani s ohlášenou stavbou, přičemž stavebníci nenabyli práva v dobré víře, naopak jednali nepoctivě, když stavebnímu úřadu předložili zfalšovaný souhlas žalobců a dalších osob s projektovou dokumentací. Žalobci na to správní orgány upozornili, ty to však ponechaly zcela bez odezvy. Přesvědčení žalovaného, že pochybení stavebního úřadu může zhojit odkazem na jiný důvod zahájení společného řízení, nerespektuje účastnická práva žalobců a rozhodné právní předpisy. Žalobci se nedomáhají odstranění stavby, problém mají jen s oknem umožňujícím

stavebníkům neomezený výhled na celý pozemek žalobců včetně zahrady s bazénem a umožňujícím stavebníkovi obtěžovat jejich dceru. Kdyby žalobci nebyli opomenuti ve společném řízení, vznesli by proti umístění okna námitku a stavební úřad by se s ní musel vypořádat. Stavebnímu úřadu, pokud již ignoroval účastenská práva žalobců, nic nebránilo postupovat v duchu § 76 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 31. 12. 2017 (viz čl. II bod 10 zákona č. 225/2017 Sb.; dále jen „stavební zákon“) a řádně chránit práva žalobců a stanovit podmínku nahrazení štítového okna okny střešními. Pokud tak neučinil, mělo by být napadené rozhodnutí zrušeno a celá věc nově projednána ke spokojenosti všech.

6. Stavebníci, ač byli soudem řádně vyzváni, práva osob zúčastněných na řízení neuplatnili.
7. Ze správního spisu soud zjistil, že stavebníci požádali dne 13. 9. 2017 o vydání územního souhlasu a současně ohlásili spornou stavbu. K těmto podáním přiložili listinu, na níž byla pod nadpisem „*Stavba rodinného domu v katastru obce L. U. S. na parcele číslo XB*“, označením stavebníků a textem „*Souhlasím se stavbou:*“ vytištěna tabulka označující jednotlivé pozemky v okolí sporné stavby a jejich vlastníky, k níž byly rukou vyplněny data narození a podpisy, a to včetně dat narození a podpisů obou žalobců. Vpravo vedle tabulky pak je vytištěn koordinační výkres sporné stavby v rámci stavebního pozemku. Na samostatné, nepodepsané listině dále byly vytištěny stranové pohledy na spornou stavbu. Současně byla předložena spolu se stanovisky dotčených orgánů projektová dokumentace, z jejichž výkresů vyplývá, že ve štítové straně domu směřované k pozemku žalobců měla být umístěna dvě okna v přízemí a v podkroví jedno okno o rozměrech 1,5 x 1,5 m ve výšce 4,25-5,75 m nad terénem, které ústí do místnosti označené jako pracovna.
8. Usnesením ze dne 2. 10. 2017 stavební úřad podle § 96a odst. 4 stavebního zákona rozhodl, že záměr bude projednán v územním řízení, jelikož vyžaduje nové nároky na technickou infrastrukturu, stavebníky vyzval podle § 96 odst. 5 stavebního zákona k doplnění žádosti, řízení přerušil a sdělil, že ohlášení stavebního záměru nemá právní účinky. Dne 4. 10. 2017 stavebníci podali žádost o stavební povolení. Dne 13. 11. 2017 stavební úřad oznámil zahájení společného řízení a v návaznosti na předložení plánovací smlouvy s obcí ze dne 23. 10. 2017 (rozšíření vodovodu a kanalizace a vybudování zpevněné komunikace) a úhradu správního poplatku vydal dne 5. 1. 2018 prvostupňové rozhodnutí, jímž umístil spornou stavbu a vydal na ni stavební povolení. Žalobci přitom nebyli ani v oznámení o zahájení řízení, ani v prvostupňovém rozhodnutí uvedeni jako účastníci řízení a tyto akty stavebního úřadu jim nebyly doručovány. Dne 30. 1. 2018 mělo být podle připojeného úředního záznamu stavebníkům zasláno prvostupňové rozhodnutí s doložkou právní moci datovanou k 25. 1. 2018. Dne 3. 4. 2018 stavebníci ohlásili stavebnímu úřadu, že zahájili stavbu. Součástí spisu je i kopie stavebního deníku s fotodokumentací postupu stavby, z něž vyplývá, že do června 2018 probíhaly práce na základové desce, první řada obvodového zdiva byla založena dne 12. 6. 2018, první řada zdiva podkroví byla založena dne 21. 10. 2018, štíty byly zděny dne 18. 11. 2018 a dřevěná konstrukce střechy byla vystavěna ve dnech 21. až 25. 1. 2019.
9. Dne 13. 11. 2018 žalobci doručili žalovanému podání, v němž rozporovali soulad sporné stavby se stavebním zákonem s tím, že stavebníkům dali souhlas pouze dne 25. 6. 2017 na stavbu elektropřípojky pro budoucí stavbu až za několik let. V obtížně srozumitelném podání žalobci namítali, že jim stavba nebyla oznámena, a že tak nemohli rozporovat situování oken v protilehlých stěnách sporné stavby, čímž měla být porušena vyhláška č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb, ve znění účinném do 31. 12. 2017 (dále jen „vyhláška o dokumentaci staveb“), stejně jako vlastnická práva a soukromí žalobců u jejich

domu. Upozornili na to, že doposud nebyli stavebním úřadem vyrozuměni o umístění sporné stavby. Žalobci žádali o zastavení sporné stavby do rozhodnutí o změně stavby tak, aby (tuto pasáž tučně zvýraznili) v žádné z protilehlých stěn k domu žalobců nebyla situována okna obytných místností. Přiložili fotografii sporné stavby, na níž byla založena první řada bloků, v níž bylo vynecháno volné místo pro okno pracovny.

10. Žalovaný podání žalobců z důvodu nepříslušnosti postoupil stavebnímu úřadu s upozorněním, že postrádá předepsané náležitosti ve smyslu § 37 odst. 2 správního řádu. Stavební úřad žalobce nevyzval k odstranění vad podání, ale dne 10. 12. 2018 jim sdělil, že prvostupňové rozhodnutí je pravomocné, a proto je možné ve věci postupovat podle § 94 správního řádu (přezkumné řízení). Uvedl, že při zadávání adres do systému odesílání došlo k chybě, v důsledku které nebyli zahrnuti mezi účastníky, sporná stavba však byla posuzována i s ohledem na jejich pozemek. Stavba má v severní stěně přilehlé k žalobcům dvě okna z garáže a jedno okno z pracovny. Dále jim sdělil, že požadavky na vzájemné odstupy staveb dle § 25 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška o využívání území“) jsou splněny a umístění stavby je v souladu s územně plánovací dokumentací, vyhovuje obecným požadavkům na využívání území a neohrožuje zájmy chráněné právními předpisy, přičemž ve spise je obsažen souhlas žalobců se stavbou sporného domu.
11. Žalobci se tedy dozvěděli o prvostupňovém rozhodnutí na základě písemného sdělení stavebního úřadu ze dne 10. 12. 2018, doručeného žalobcům dne 17. 12. 2018 (tato skutečnost je uvedena v opatření proti nečinnosti – příkazu MMR, neboť o odvolání žalobců nebylo žalovaným nejprve rozhodnuto, avšak bylo pouze vydáno sdělení; až později byla tato vada odstraněna).
12. Dne 21. 12. 2018 žalobci doručili stavebnímu úřadu a současně i žalovanému podání označené jako „*odvolání k přezkumnému řízení*“, v němž v rámci značně neuspořádaného textu uváděli, že se odvolávají ve věci sdělení stavebního úřadu ze dne 10. 12. 2018 s tím, že jim nebyla dána možnost se vyjádřit ke sporné stavbě obsahující tři okna ve směru k jejich pozemku, hrozí „*pohled do pokoje, dochází tak k námitce v souladu s § 89*“ stavebního zákona a nejsou naplněny požadavky vyhlášky o využívání území, § 113 a § 114 stavebního zákona, vyhlášky o dokumentaci staveb a vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby, ve znění pozdějších předpisů. V odvolání namítli stalking ze strany stavebníka, zejména vůči jejich dceři, porušení § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona a skutečnost, že nedali písemný souhlas se spornou stavbou (souhlasili jen s elektropřípojkou). Žalobci žádali „*zrušení nebo zastavení stavebního povolení [...] do vyřešení otvorů pro okna, zejména otvoru pro okno (pracovny) ve štítě, např. za okno střešní.*“ Stavební úřad odvolání postoupil žalovanému s tím, že je podnětem k přezkumnému řízení.
13. Dne 8. 2. 2019 žalovaný žalobcům sdělil, že neshledal důvodným jejich podnět k přezkoumání prvostupňového rozhodnutí, jež nabylo právní moci dne 25. 1. 2018, přičemž argumentoval tím, že je povinen šetřit práva nabytá v dobré víře, že žalobci nereagovali včas na rostoucí stavbu v sousedství, takže jim uplynula 30denní lhůta pro podání odvolání dle § 84 odst. 1 správního řádu, a že jejich tvrzení o neposkytnutém souhlasu je v rozporu s listinou založenou ve správním spise. Teprve dne 8. 4. 2019 stavební úřad žalobcům na žádost jejich zástupce zaslal prvostupňové rozhodnutí. Dne 17. 4. 2019 bylo žalovanému doručeno opatření proti nečinnosti vydané MMR, jímž bylo žalovanému příkázáno projednat odvolání žalobců ve lhůtě 30 dnů. MMR vytklo žalovanému, že mu nepříslušelo svévolně hodnotit podání žalobců ze dne 19. 12. 2018 jako

podnět k provedení přezkumného řízení, jelikož žalobci uvedli, že se odvolávají a že jim nebylo prvostupňové rozhodnutí doručeno, a že i v případě zmeškání subjektivní lhůty je povinen o odvolání rozhodnout. Žalobci se o vydání prvostupňového rozhodnutí podle MMR dozvěděli až ze sdělení stavebního úřadu ze dne 10. 12. 2018 a teprve tehdy jim počala běžet odvolací lhůta. Současně MMR požadovalo, aby se žalovaný zabýval žádostí žalobců o vydání předběžného opatření spočívajícího v pozastavení stavebních prací do doby vyřešení stavebních otvorů ve stavbě a zrušil své sdělení ze dne 8. 2. 2019.

14. Žalovaný poté usnesením ze dne 23. 5. 2019 zrušil sdělení, jímž neshledal podnět žalobců k zahájení přezkumného řízení důvodným, a napadeným rozhodnutím ze dne 28. 5. 2019, doručeným zástupci žalobců dne 3. 6. 2019, odvolání žalobců zamítl. Odvolání posoudil jako včasné, ale argumentoval tím, že k žádosti o územní souhlas byl přiložen písemný souhlas žalobců se spornou stavbou, přičemž územní řízení bylo zahájeno jen z důvodu, že stavba vyvolala nové nároky na infrastrukturu. Žalovaný je povinen dle § 84 odst. 3 správního řádu chránit dobrou víru stavebníků a v souladu se zásadou *vigilantibus iura* musel zohlednit, že žalobci prokazatelně podle stavebního deníku více než 7 měsíců nečinně přihlíželi realizaci sporné stavby, než podali své odvolání. Žalobcům sice bylo administrativní chybou znemožněno uplatnit vůči stavbě námitky, ale sami s ní již předtím souhlasili. Žalovanému nepřísluší hodnotit stalking, to je věc orgánů činných v trestním řízení.
15. Soud poté, co ověřil, že žaloba byla podána včas (žaloba byla podána v poslední den dvouměsíční lhůty stanovené § 72 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 40 odst. 3 s. ř. s.), že je věcně i místně příslušným soudem a že napadené rozhodnutí je rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s., přezkoumal napadené rozhodnutí v žalobou vymezeném rozsahu. Dospěl přitom k závěru, že žaloba je důvodná.
16. Dle § 84 odst. 1 správního řádu osoba, která byla účastníkem, ale rozhodnutí jí nebylo správním orgánem oznámeno, může podat odvolání do 30 dnů ode dne, kdy se o vydání rozhodnutí a řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování, dozvěděla, nejpozději však do 1 roku ode dne, kdy bylo rozhodnutí oznámeno poslednímu z účastníků, kterým ho správní orgán byl oznámil; zmeškání úkonu nelze prominout. Ustanovení tohoto odstavce neplatí pro účastníky uvedené v § 27 odst. 1. Dle třetího odstavce téhož ustanovení je třeba při vedení řízení po podání odvolání podle odstavce 1 zvlášť dbát oprávněných zájmů účastníků, kteří byli v dobré víře. Odkladný účinek odvolání lze z vážných důvodů vyloučit (§ 85 odst. 2) i dodatečně.
17. Podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona jsou účastníky územního řízení dále osoby, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno.
18. Dle § 109 písm. e) stavebního zákona je účastníkem stavebního řízení vlastník sousedního pozemku nebo stavby na něm, může-li být jeho vlastnické právo prováděním stavby přímo dotčeno.
19. Nejprve je nutno uvést, že žalobci jakožto vlastníci sousedního pozemku, ačkoliv měli být účastníky územního a stavebního řízení ve věci sporné stavby ve smyslu § 85 odst. 2 písm. b) a § 109 písm. e) stavebního zákona, byli skutečně v prvostupňovém řízení zcela opomenuti. To představuje závažnou vadu řízení, která se dotkla práv žalobců v řízení před stavebním úřadem tím nejširším možným způsobem, jelikož jejich uplatnění bezezbytku vyloučila. Ani v takovém případě sice není vyloučeno, aby taková procesní vada byla napravena v odvolacím řízení, avšak je to možné jen v omezeném rozsahu. K problematice opomenutých účastníků se v minulosti vyjádřil NSS např. v rozsudku ze dne

24. 10. 2013, č. j. 5 As 17/2013-25, v němž upozornil na to, že „odpovědnost za řádné zjištění skutečností svědčících pro správné (zákonné) vymezení účastníků správního řízení nese správní orgán, který dané řízení vede. Tento správní orgán odpovídá za to, že jako s účastníky správního řízení bude jednáno se všemi osobami, s nimiž tak jednáno být mělo, neboť jim právo účastníka řízení ze zákona svědčilo (materiální a objektivní pojetí účastenství). Správné určení okruhu účastníků řízení totiž představuje jednu z esenciálních náležitostí pro řádný – zákonný – průběh správního řízení a následně i zákonnost správního rozhodnutí. Právě neoznámení rozhodnutí účastníkovi řízení je třeba považovat, pokud se o takovém rozhodnutí opomenutý účastník včas nedozví jiným způsobem, za jednu z nejzávažnějších procesních vad.“

20. K limitům plynoucím z ustanovení § 84 odst. 3 správního řádu pak NSS v rozsudku ze dne 18. 4. 2012, č. j. 1 As 29/2012-113, vyložil, že „je třeba při aplikaci § 84 odst. 3 správního řádu rozlišovat mezi účastníky řízení, se kterými správní orgán první instance v řízení jednal, ale pak jim z nějakého důvodu (např. v důsledku opomenutí) rozhodnutí neoznámil, a účastníky, se kterými správní orgán vůbec nejednal, neboť je za účastníky řízení nepokládal. Zatímco v prvním případě je daný účastník opomenut pouze při oznamování rozhodnutí a jinak měl možnost hájit svá práva v řízení před správním orgánem prvního stupně, v druhém případě trpí prvostupňové rozhodnutí závažnou vadou již jen proto, že bylo zcela znemožněno určitému subjektu se správního řízení účastnit a uplatňovat v něm své námitky, což lze zpravidla jen stěží napravit v odvolacím řízení. Nelze přitom vyloučit, že v konkrétních případech bude na místě i v takových situacích dát přednost dobré víře účastníků v pravomocné rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Tak tomu bude např. tehdy, když opomenutý účastník v odvolání uvede pouze zjevně nedůvodné námitky a je evidentní, že i kdyby účastníkem řízení byl od počátku, tak by to na jeho výsledku nic nezměnilo, případně když je jím činěné úkony možno považovat za šikanózní, představující zneužití práva. Avšak takový postup by měl být spíš výjimečný a pečlivě odůvodněný. Neměl by být nadužíván a zejména by neměl sloužit k obcházení „nepohodlných“ účastníků tím, že by jim byla nejprve zamezena účast v prvostupňovém správním řízení a následně by byly veškeré jejich námitky paušálně zamítnuty s poukazem na § 84 odst. 3 správního řádu a na dobrou víru stavebníka (či jiného účastníka řízení) v pravomocné rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.“

21. V nynějším případě není pochyb o tom, že se jedná o onen druhý případ, v němž lze dobrou víru ostatních účastníků řízení upřednostnit před hrubě dotčenými právy žalobců jen zcela výjimečně, jestliže by námitky vznesené žalobci jakožto opomenutými účastníky byly zjevně bezdůvodné či by jejich postup byl prokazatelně šikanózní a směřoval k využití své procesní situace k poškození ostatních účastníků, aniž by reálně mohl přispět k ochraně hmotných práv opomenutých účastníků. Ve většině případů opomenutého účastníka tedy bude povinností odvolacího orgánu i v kontextu § 84 odst. 3 správního řádu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušit a věc mu vrátit k novému projednání a rozhodnutí, resp. pokud by již došlo k započetí realizace stavby, k provedení opakovaného stavebního řízení dle § 129 odst. 5 stavebního zákona. Jen zcela výjimečně je odvolací orgán oprávněn vypořádat se s námitkami směřujícími k posouzení věci samé v odvolacím řízení bez současného zrušení prvostupňového rozhodnutí, přičemž lze přihlídnout např. i k tomu, že dotčení opomenutého účastníka na jeho právech nemuselo být správnímu orgánu prvního stupně zřejmé, neboť se jednalo o nemezujícího souseda, a že tedy neexistují známky toho, že by se jednalo o úmyslné obcházení „nepohodlného“ účastníka. V takovém případě „by totiž bylo projevem přepjatého formalismu, pokud by žalovaný zrušil rozhodnutí stavebního úřadu a věc mu vrátil k novému projednání zjevně nedůvodných námitek stěžovatele, když bylo zřejmé, že by stavební úřad opětovně vydal rozhodnutí o

dodatečném povolení předmětné změny stavby“ (viz rozsudek NSS ze dne 17. 12. 2013, č. j. 4 As 126/2013-37).

22. V nynějším případě ovšem dotčení žalobců jakožto mezujících sousedů bylo od počátku evidentní, a jejich opomenutí tedy představovalo zjevnou chybu stavebního úřadu. Z napadeného rozhodnutí na druhou stranu vyplývá, že žalovaný hodnotil námitky žalobců jako zjevně nedůvodné, a žalovaný nepřímou naznačuje, že odvolání žalobců by mohlo v důsledku nedůvodné prodlevy s jeho podáním představovat šikanózní jednání. Žalovaný v této souvislosti nadto zdůrazňuje, že k původní žádosti o vydání územního souhlasu a ohlášení stavby byl přiložen souhlas žalobců se spornou stavbou, přičemž správní řízení namísto původně požadovaných zjednodušených postupů nebylo zahájeno z důvodu nesouhlasu okolních vlastníků, ale jen proto, že sporná stavba vytvářela nové nároky na veřejnou infrastrukturu. Ačkoliv žalovaný polemizoval s MMR ohledně počátku běhu 30denní subjektivní lhůty k podání odvolání (§ 84 odst. 1 správního řádu), ve výsledku odvolání z tohoto důvodu nezamítl (§ 92 odst. 1). S takovým hodnocením žalovaného se však soud nemůže ztotožnit.
23. K odkazu žalovaného na rozsudek NSS ze dne 31. 1. 2008, č. j. 4 Ans 2/2006-127, soud uvádí, že tento není příhodný, neboť uvedenou zásadou, že právo patří bdělým (*vigilantibus iura skripta sunt*), NSS podpořil vysvětlení, že po uplynutí zákonných lhůt se již nelze úspěšně domáhat znovuotevření řízení jinou cestou. V nynějším řízení však bylo žalobci v pozici opomenutých účastníků podáno odvolání zjevně včas. Ze správního spisu plyne, že prvostupňové rozhodnutí žalobci poprvé od stavebního úřadu obdrželi až dne 8. 4. 2019. Do té doby, ačkoliv se stavebním úřadem i žalovaným ve věci aktivně komunikovali (byť dosti neumele s ohledem na chybějící právní zastoupení) již od listopadu 2018, jim žádný ze jmenovaných správních orgánů prvostupňové rozhodnutí nezaslal, byť jim muselo být od počátku zřejmé, že žalobci jakožto mezující sousedé jsou neopominutelnými účastníky řízení a prvostupňové rozhodnutí bez toho, aby jim bylo doručeno, nemůže být pravomocné. Až dne 17. 12. 2018 byli žalobci sdělením stavebního úřadu ze dne 10. 12. 2018 seznámeni s rozhodujícími údaji o prvostupňovém rozhodnutí a důvodech jeho vydání, a lze proto akceptovat, že od uvedeného data začala žalobcům běžet 30denní lhůta pro podání odvolání. Na druhou stranu však nelze přehlížet, že do okamžiku skutečného doručení prvostupňového rozhodnutí žalobci jeho přesný obsah neznali, a proto správní orgány musely akceptovat tím vyvolané nepřesnosti a nedokonalosti v podáních žalobců a z hlediska procesního je hodnotit adekvátně tomu, v jaké fázi se řízení nacházelo, jelikož žalobcům nemohl být procesní kontext a přesné odůvodnění prvostupňového rozhodnutí známy.
24. V tomto směru přitom bylo naprosto nesprávné tvrzení stavebního úřadu i žalovaného, že prvostupňové rozhodnutí bylo již pravomocné a že se nabízí jen možnost přezkumného řízení – tím správní orgány uvedly žalobce v omyl, který jim nemohly následně při posuzování jejich podání klást k tíži. Rozhodnutí nenabývá podle § 73 odst. 1 správního řádu právní moci vyznačením doložky právní moci (nadto nesprávným), nýbrž tím, že již proti němu nelze podat odvolání, tj. marným uplynutím odvolacích lhůt či vzdáním se odvolání oprávněnými účastníky. Doložka právní moci sice zakládá presumpci správnosti vyznačené skutečnosti, jakmile je však správní orgán odpovědný za její vyznačení konfrontován se zjištěním, že doložku vyznačil nesprávně a že odvolací lhůta ještě běží, je povinen postupovat v souladu s § 75 odst. 3 správního řádu tak, že veřejnou vyhláškou upozorní na nesprávnost vyznačené doložky a zároveň o tom bez zbytečného odkladu vyrozumí ty účastníky řízení, jimž doložku právní moci na rozhodnutí vyznačil (zde

stavebníky). Pokud takto stavební úřad nepostupoval a nezákonně udržoval stavebníky v dobré víře, odpovídá jim za škodu, kterou jim tím případně způsobil, nemůže však již v tomto rozsahu dále zohledňovat jejich dobrou víru postupem podle § 84 odst. 3 správního řádu v neprospěch opomenutých účastníků. Jako protiváha proti právům opomenutých účastníků mohou sloužit jen okolnosti, jež nastaly do okamžiku, kdy stavební úřad byl povinen stavebníky upozornit na zpochybnění právní moci prvostupňového rozhodnutí.

25. V dané situaci tak stavebníci mohli být v dobré víře od února 2018 (doručenka od zásilky s prvostupňovým rozhodnutím s doložkou právní moci ovšem ve spisu chybí) cca do konce listopadu 2018, kdy jim stavební úřad v reakci na první podání žalobců (to mu bylo žalovaným předáno dne 28. 11. 2018) namítající nemožnost se vyjádřit ke sporné stavbě a obsahující mj. i zjevnou občanskoprávní námitku zásahu do soukromí měl oznámit, že doložka právní moci nebyla vyznačena správně; pokud jejich dobrá víra přetrvávala déle v důsledku nečinnosti stavebního úřadu, nelze to klást k tíži žalobců. Byť podání z listopadu 2018 není označeno jako odvolání, nýbrž jako „rozpor“, stavební úřad jej při znalosti procesního průběhu řízení a opomenutí žalobců byl povinen vyhodnotit jako odvolání. Žalobci naopak v té době nemohli vědět, že je stavba povolena a že mají podávat odvolání, jejich snaha zabránit tomu, aby sporná stavba měla okna směřující do jejich zahrady, však byla zřejmá a stavební úřad si měl vyhodnotit, že v daném okamžiku lze uváděné námitky projednat právě v odvolacím řízení. To platí též pro žalovaného, který v odvolacím řízení zcela důvodně vynuceným zákrokem MMR byl povinen projednat nejen odvolací námitky uplatněné v podání žalobců ze dne 19. 12. 2018, ale též v podání ze dne 11. 11. 2018, jelikož obě tato podání obsahovala argumenty proti povolení sporné stavby a byla adresována po vydání prvostupňového rozhodnutí a před uplynutím odvolací lhůty žalovanému.
26. Soud přitom nemůže souhlasit ani s tím, že by žalobcům bylo možné vytýkat, že se ochrany svých práv domáhali s nepřijatelnou prodlevou, jež by jim měla být kladena k tíži. Z kopie stavebního deníku založené ve správním spise sice plyne, že realizace sporné stavby byla zahájena již počátkem dubna 2018, až do poloviny června se však jednalo o práce na úrovni terénu, které žalobci bez toho, aby přišli na místo stavby, ani nemohli pozorovat (srov. fotografii přiloženou k podání ze dne 11. 11. 2018, z níž je patrné, že s ohledem na výškový rozdíl pozemků a vysoký živý plot na hranici pozemků je od domu žalobců vidět spornou stavbu teprve cca od horní hrany oken prvního nadzemního podlaží). Žalobci navíc neměli žádnou povinnost hlásit existenci (dle jejich oprávněného přesvědčení) černé stavby, pokud neměli důvod proti ní něco namítat. Ze žaloby, ale i hned prvního podání žalobců je přitom patrné, že jejich odpor vyvolala teprve možnost nahlížení na jejich pozemek a bazén, která je spojena s existencí okna v podkroví; do té doby jim není důvodu zásadně vytýkat tolerantní přístup vůči stavebníkům. Teprve ve chvíli, kdy zjistili, že stavba bude mít i okno, z něž bude celý jejich dvůr i s bazénem „jako na dlani“, což zjevně pociťují jako nepřiměřený zásah do jejich soukromí, bylo na místě po nich požadovat, aby řádně a včas uplatňovali svá práva. Ze stavebního deníku přitom plyne, že zdění obvodových a nosných zdí podkroví mělo probíhat ve dnech 1. až 3. 11. 2018 a zdění štítů dne 18. 11. 2018. Právě stav, kdy se poprvé začal rýsovat otvor pro okno v podkroví, zachycuje fotografie přiložená k podání ze dne 11. 11. 2018, přičemž stavební deník potvrzuje, že se v té době jednalo o zcela aktuální fotografii. Žalobci tedy na jimi namítaný problém zásahu do soukromí ve skutečnosti zareagovali zcela brzké ihned poté, co jej zjistili.

27. S tím souvisí samozřejmě i argument žalovaného, že žalobci přece s projektovou dokumentací na stavbu souhlasili. Žalovaný i stavební úřad ovšem v tomto směru nepravdivě popisují obsah správního spisu. I kdyby soud neuvěřil námitce žalobců, že výkres stavby byl k jejich podpisům dotištěn až dodatečně, není pravdou, že na druhé straně listiny s podpisy jsou výkresy pohledů na spornou stavbu ze všech čtyř stran. Ty se totiž ve skutečnosti nachází na samostatném listu, který není (a patrně ani nebyl) spojen s podepsanou listinou způsobem, z něž by bylo možné dovozovat, že žalobci měli možnost se s výkresy pohledů seznámit dříve než při nahlížení do správního spisu v roce 2019. Koordinační výkres vytištěný vedle tabulky s podpisy přitom zachycuje jen půdorys sporného domu a jeho umístění, ale neumožňuje žádným způsobem zjistit, že dům bude mít okna směřující do zahrady žalobců. I kdyby tedy soud vyšel z nadpisu nad tabulkou s podpisy, z něž je patrné, že se jedná o souhlas se stavbou sporného domu, nelze vyloučit, že žalobci neměli nejmenší tušení o tom, že z podkroví povede okno směrem k jejich zahradě.
28. Konečně není správná ani představa žalovaného, že souhlas vyjádřený s ohlášenou stavbou je závazný i pro případně následně zahájené územní a stavební (zde společné) řízení a že účastníci, kteří původně vyjádřili svým podpisem souhlas se stavbou, ztrácí právo vznášet námitky podle § 89 a § 114 stavebního zákona. Pro takový závěr totiž platná právní úprava neskýtá jakýkoliv podklad. Je-li totiž namísto zjednodušených postupů vedeno „plnohodnotné“ územní, stavební, resp. společné řízení, účastníci řízení mají garantováno právo vznášet proti stavbě námitky a stavební úřad je povinen se jejich námitkami věcně zabývat a promítnout je do konečného rozhodnutí ať již tím, že na jejich základě stanoví dodatečné podmínky pro provádění stavby, nebo dokonce žádost zamítne, nebo tím, že takové námitky zamítne a jejich irelevanci či nedůvodnost v odůvodnění rozhodnutí přezkoumatelně vypořádá. Předchozí souhlas, pokud je skutečně prokázán a nejsou známy důvody, jež by ospravedlňovaly změnu stanoviska účastníka (změna skutkových okolností či právní úpravy, jednání stavebníka vedoucí ke ztrátě důvěry v jím poskytnuté ústní sliby aj.), se může projevit jen v tom, že může případně v kontextu dalších okolností nasvědčovat šikanóznímu postupu účastníka, který nově vznáší námitky, a odůvodnit závěr, že tvrzené dotčení účastníka není významné a je nadsazováno. Nemůže však zbavit takového účastníka práva na to, aby o jeho námitkách bylo vydáno rozhodnutí přezkoumatelné následně v odvolacím řízení a případně i před správním soudem. Jak přitom soud v předchozím odstavci vysvětlil, správní spis neposkytuje dostatečné důvody se domnívat, že žalobcům bylo před faktickou výstavbou známo, že z budoucí pracovny v podkroví domu budou mít stavebníci výhled na bazén a zahradu žalobců. Šikanózní motiv žalobců přitom nedokládá ani jejich veskrze smířlivý přístup, když se po celou dobu nedomáhají nařízení odstranění stavby ani jejich nějakých zásadních změn, v žalobě uznávají, že jistou míru omezení dosavadního soukromí musí snést, a v zásadě jen požadují záměnu štítového okna pracovny za střešní okna tak, aby nebylo možné každodenně a bezprostředně nahlížet na jejich pozemek, který mají zjevně uzpůsoben pro trávení volného času, aniž by dále brojili proti níže umístěným oknům v prvním nadzemním podlaží.
29. Konkrétně v podání ze dne 11. 11. 2018 žalobci u žalovaného uplatnili občanskoprávní námitku nepřiměřeného zásahu do jejich práva na soukromí v důsledku okna v podkroví. Posléze v podání ze dne 19. 12. 2018 tuto námitku rozvinuli tak, že má dokonce docházet k tzv. stalkingu jejich dcery ze strany stavebníka. Pokud žalovaný na tuto námitku pouze odušil, že údajným stalkingem se přísluší zabývat orgánům činným v trestním řízení, lze

mu dát sice za pravdu, ovšem tím nijak nevypořádal uplatněnou soukromoprávní námitku, že okno v pracovně tento stalking umožňuje. Byť přitom soud nemá nejmenší důvod se domnívat, že by v daném případě skutečně mělo jít o případ stalkingu, tj. trestného činu nebezpečného pronásledování ve smyslu § 354 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“), je zcela neoddiskutovatelné, že sporné okno v pracovně skutečně může poskytovat dokonalý přehled o tom, co se děje na zahradě žalobců, včetně ničím nerušeného výhledu na bazén a jeho okolí, aniž by měli žalobci k dispozici nějaký jednoduchý způsob, jak tomuto zásahu do jejich soukromí zabránit. Uplatněná námitka tedy není zjevně nedůvodná, přičemž jen skutečnost, že umístění sporného domu případně neporušuje ustanovení vyhlášky o využívání území, jak žalobcům sdělil dne 10. 12. 2018 stavební úřad, ještě neznamená, že omezení soukromí žalobců v důsledku zřízení okna v podkroví sporné stavby nemůže představovat vážný zásah do kvality prostředí (pohody bydlení) ve smyslu § 25 odst. 1 vyhlášky o využívání území, resp. omezení obvyklého užívání nemovitosti žalobců nad míru přiměřenou místním poměrům ve smyslu § 1013 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“). Přitom povinnost preventivního posouzení povolené stavby, je-li včas uplatněna námitka hrozícího nepřiměřeného zásahu do vlastnického práva (kam lze zařadit i problematiku narušení soukromí při užívání pozemků), spadá mezi povinnosti stavebního úřadu, potažmo následně žalovaného jakožto odvolacího orgánu (viz rozsudek NSS ze dne 30. 4. 2020, č. j. 6 As 171/2019-37, č. 4076/2020 Sb. NSS), a má svůj význam i pro případné navazující občanskoprávní spory z hlediska ustanovení § 1013 odst. 2 občanského zákoníku (srov. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 29. 3. 2017, sp. zn. 22 Cdo 4847/2016, či ze dne 29. 1. 2020, sp. zn. 22 Cdo 2168/2018). Ani žalovaný se však věcně touto námitkou nezabýval.

30. Soud tedy shrnuje, že klíčový žalobní bod namítající nevypořádání námitky zásahu do soukromí žalobců je důvodný. Uvedenou námitku žalobci vznesli při první možné příležitosti (resp. nebylo prokázáno, že by o plánovaném oknu věděli dříve, než došlo k reálné výstavbě) v rámci svých podání směřovaných žalovanému, jež měla být obě posouzena jako odvolání (resp. odvolání a jeho doplnění), tato námitka nebyla zjevně nedůvodná a nelze ani dovodit, že by měla šikanózní povahu. Za daného stavu, kdy žalobci byli zcela opomenuti v průběhu řízení před stavebním úřadem (nejen při doručení prvostupňového rozhodnutí), byl žalovaný povinen prvostupňové rozhodnutí zrušit a nemohl námitku z hlediska narušení kvality prostředí a přiměřenosti zásahu do vlastnického práva vypořádat sám. Ostatně žalovaný se ani z těchto hledisek námitkou nezabýval, zcela ji pominul a neobstojí ani jeho argumentace naznačující šikanózní postup žalobců. Byť je možné, že v důsledku vadného postupu stavebního úřadu byla dotčena dobrá víra stavebníků, v době, kdy se stavební úřad dozvěděl skutečnosti, z nichž vyplývalo, že prvostupňové rozhodnutí není pravomocné, ještě nic nebránilo, aby stavba byla přerušena a následně případně změněna v reakci na námitky žalobců. Se stavbou střechy bylo započato až v lednu 2019 a zazdění již vytvořeného otvoru pro okno do pracovny v rámci hrubé stavby bylo nepochybně snadné. Ustanovení § 84 odst. 3 správního řádu tak (obzvláště v kontextu naprostého popření procesních práv žalobců) nemohlo odůvodňovat zamítnutí odvolání.
31. Pokud jde o námitku, že stavební úřad mohl stanovit stavebníkům podmínku, aby namísto štítového okna bylo přirozené osvětlení pracovny zajištěno střešními okny, té se žalovaný vyhnul odkazem na předchozí souhlas žalobců se spornou stavbou na základě projektové dokumentace, která od té doby nedoznala změn. Jak již shora soud vysvětlil, domněnka

správních orgánů o souhlasu žalobců s existencí štitového okna nemá v obsahu správního spisu dostatečnou oporu. Soud tedy konstatuje, že stavební úřad se otázkou přípustnosti okna ve štitové zdi bude muset zabývat, a to na půdorysu včas uplatněné (a případně dále doplněné – jelikož žalobci doposud nebyli ani řádně vyzváni k jejímu uplatnění za současného stanovení lhůty, v níž tak mohou učinit) občanskoprávní námitky. Pokud ji shledá důvodnou, pak skutečně může úměrně míře dotčení žalobců v rozhodnutí stavebníkům stanovit doplňující podmínky, za nichž bude možné stavbu dokončit, popř. byla-li již dokončena, podmínky, za nichž stavbu v opakovaném stavebním řízení podle § 129 odst. 5 stavebního zákona povoluje, a lhůtu, v níž je třeba provést změny dokončené stavby v soulad s těmito podmínkami. Pochopitelně, že v opakovaném stavebním řízení je stavební úřad vázán původní žádostí o společné povolení, proto požadované úpravy nesmějí podstatně vybočit z předmětu podané žádosti. Pokud by byly nutné podstatnější změny a stavebníci nebyli ochotni svou žádost upravit, pak by nezbylo než žádost zamítnout a bez dalšího nařídit odstranění stavby (§ 129 odst. 5 věta poslední stavebního zákona).

32. Důvodný není pouze žalobní bod namítající podjatost stavebního úřadu. Soud uvádí, že ze žádného podání žalobců obsažených ve správním spise nevyplývá, že by vznesli námitku podjatosti ve vztahu ke kterémukoliv z pracovníků stavebního úřadu. Pokud snad takovou námitku vznesli v podání směřovanému k MMR, toto podání součástí správního spisu není a žalovaný z něj vycházet nemohl. Protože tato námitka nebyla v odvolacím řízení vznesena, nelze ani žalovanému vytýkat, že se jí nijak nezaobíral.
33. S ohledem na shora uvedené soud uzavírá, že ve správním řízení došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, jež mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., což je důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí i bez nařízení jednání. S ohledem na to, že soud dovodil, že již žalovaný byl v dané procesní situaci povinen zrušit prvostupňové rozhodnutí, jelikož nebyly dány podmínky pro výjimečné vypořádání námitek zcela opomenutého účastníka až v odvolacím řízení, zrušil současně i prvostupňové rozhodnutí (§ 78 odst. 3 s. ř. s.). Věc vrátil dle § 78 odst. 4 s. ř. s. žalovanému k dalšímu řízení, v němž jsou správní orgány vázány právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
34. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný v řízení úspěšný nebyl, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalobcům, kteří byli v řízení zcela úspěšní, soud přiznal náhradu odpovídající součtu zaplacených soudních poplatků ve výši 6 000 Kč a nákladů na jejich zastoupení advokátem ve výši 19 093,80 Kč. V souladu s § 12 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“) náleží advokátovi za společné zastupování dvou osob [žalobce a) a žalobkyně b)] odměna za každou zastupovanou osobu snižena o 20 %. Odměna za tři úkony právní služby při zastupování dvou osob tak činí celkem 14 880 Kč [převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby a repliky podle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5, § 11 odst. 1 písm. a), d) a § 12 odst. 4 advokátního tarifu], náhrada hotových výdajů za tři úkony právní služby činí 900 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), přičemž součet uvedených částek je dále navýšen o částku 3 313,80 Kč odpovídající náhradě za daň z přidané hodnoty v sazbě 21 %, neboť zástupce žalobců je plátcem této daně (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celková výše náhrady nákladů řízení činí 25 093,80 Kč. Náhradu nákladů řízení soud uložil žalovanému zaplatit ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.) k rukám jejich zástupce (§ 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze 7. prosince 2021

Mgr. Tomáš Kocourek, Ph. D., v. r.
předseda senátu